

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/134/2023
Identifikačné číslo spisu:	3115215754
Dátum vydania rozhodnutia:	26.08.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Zemková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:3115215754.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu D. X., narodeného XX. A. XXXX, U.A. M. XXXX/XX, S., zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Danica Birošová, s.r.o., Piaristická 46/276, Trenčín, IČO: 36 837 857, proti žalovanej P. T. X., narodenej XX. P. XXXX, E. X, zastúpenej advokátkou JUDr. Ing. Vierou Kolačanskou, Nám. Sv. Anny 7269/20A, Trenčín, o zaplatenie 60 994 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 16C/293/2015, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6Co/44/2022 z 24. januára 2023, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanej náhradu trov dovolacieho konania vo výške určenej súdom prvej inštancie.

Odôvodnenie

Rozhodnutie súdu prvej inštancie

1. Okresný súd Trenčín (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) v poradí druhým rozsudkom č. k. 16C/293/2015-674 z 15. februára 2022 (ďalej len „rozsudok súdu prvej inštancie“ alebo „rozsudok okresného súdu“) prvým výrokom zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania, druhým výrokom zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 2 589,13 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne z tejto sumy od 28. augusta 2015 do zaplatenia, tretím výrokom vo zvyšku žalobu zamietol a štvrtým výrokom priznal žalovanej proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 93,80 %.

2. Súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil právne § 132 ods. 1, § 133 ods. 1, § 451 ods. 1 a 2, § 456 prvá veta, § 458 ods. 1, § 100 ods. 1, § 107 ods. 1 a 2, § 114, § 563, § 517 ods. 1 prvá veta a ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 1. februára 2013 (ďalej len „nariadenie“) § 18 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 164, § 162 ods. 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len

„CSP“).

3. Predmetom sporu bolo zaplatenie 60 994 € s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia na strane žalovanej, ktoré malo vzniknúť vložением finančných investícií a fyzických prác žalobcu do nehnuteľnosti žalovanej, ktorú nadobudla pred uzatvorením manželstva so žalobcom.

4. Žalovaná uzavrela ako kupujúca kúpnu zmluvu s predávajúcimi v dňoch 6. augusta 2001, 11. augusta 2001, 14. augusta 2001, 15. augusta 2001 a 16. augusta 2001 s tým, že kúpnu cenu žalovaná zaplatila predávajúcim pri podpísaní v hotovosti v byte jej rodičov bez prítomnosti žalobcu. Podľa tvrdenia žalobcu, kúpna cena bola 1 250 000 Sk a cena za služby realitnej kancelárie bola 25 000 Sk. Výšku bezdôvodného obohatenia preto vyčíslil ako 1 z tejto sumy (1 250 000 Sk + 25 000 Sk), čo je v prepočte na menu euro 21 161 €. Žalovaná potvrdila, že žalobca jej za účelom vyplatenia záväzkov súvisiacich s kúpou jej nehnuteľností, poskytol 78 000 Sk (2 589,13 €). Tvrdila, že túto sumu prevzala ako pôžičku, ktorú žalobcovi už postupne vrátila tým, že mu posielala peniaze. Súd prvej inštancie ustálil, že toto tvrdenie nebolo preukázané, keďže žalovaná v konaní nepreukázala základné pojmové znaky zmluvy o pôžičke ani vôľu strán, aby odovzdaním a prevzatím sumy 78 000 Sk vznikla zmluva o pôžičke. Súd prvej inštancie sa taktiež nestotožnil s tvrdením žalovanej, že v danom prípade sa malo jednať o finančný dar zo strany žalobcu, keďže z dokazovania nevyplynulo, že by žalobca vo vzťahu k tejto sume výslovne prejavil svoju vôľu darovať žalovanej peniaze. Žalovaná nepreukázala žiaden právny dôvod poskytnutia takejto finančnej hotovosti, preto okresný súd ustálil, že žalovaná prevzala od žalobcu sumu 78 000 Sk (2 589,13 €) bez právneho dôvodu.

5. Žalobca ďalej v konaní tvrdil, že došlo k odovzdaniu aj ďalších finančných prostriedkov spolu až vo výške 21 161 €, a to tak, že matka žalobcu odovzdala žalovanej 200 000 Sk, žalobca odovzdal žalovanej asi sumu 60 000 Sk pred svedkom H. N., ďalej žalobca odovzdal žalovanej 2 x 2 200 € a pred svedkom U. P. malo byť odovzdaných žalovanej 150 000 Sk. Okresný súd konštatoval, že nebolo pravdivým tvrdenie žalobcu, že by žalovaná účinne nepoprela jeho tvrdenie o konkrétnych financovaniach kúpy nehnuteľností z jeho strany. Povinnosťou žalobcu v konaní bolo preukazovať, že sa na jeho úkor žalovaná obohatila a nie naopak, teda žalovaná nemusela preukazovať, že sa na úkor žalobcu neobohatila.

6. K odovzdanej sume vo výške 200 000 Sk, okresný súd uviedol, že svedkovia produkovali protichodné tvrdenia, keď ich súd porovnal s tým, ako o tejto skutočnosti vypovedali totožní svedkovia v spore sp. zn. 20C/261/2013 (konanie o rozvod manželstva - pozn. NS SR) a zároveň tvrdenia svedkyne - matky žalobcu nekorešpondujú s ostatnými dôkazmi, ktoré predložil žalobca za účelom preukázania dôvodnosti svojho nároku. Preto súd v tejto časti dospel k záveru o nehodnovornom preukázaní tohto tvrdenia žalobcu.

7. K odovzdaným sumám 150 000 Sk a 60 000 Sk, ku ktorým malo dôjsť pred svedkami, ktorí v konaní vypovedali, súd prvej inštancie uviedol, že išlo len o nepriame svedectvá, keďže z ich svedectiev vyplynulo, že boli len pri odovzdaní peňazí, avšak o výške odovzdanej sumy mali len sprostredkovanú vedomosť od žalobcu, peniaze nevideli ani nepočítali. Žalobca v konaní neprodukoval ďalšie dôkazy, ktorými by preukázal odovzdanie hotovosti v tvrdených výškach, preto súd žalobu v tejto časti považoval za nedôvodnú.

8. K odovzdaným sumám 2 x 2 200 € súd prvej inštancie uviedol, že vypočutí svedkovia, ktorých žalobca navrhol, boli len svedkami odovzdania, ale nevedeli hodnoverne potvrdiť, kedy a v akej výške došlo k odovzdaniu, a či boli odovzdané žalobcove peniaze. Ďalej súd poukázal na tú skutočnosť, že k odovzdaniu uvedených peňažných súm, ktoré žalobca zarobil prácou v Rakúsku podľa tvrdení žalobcu malo prísť pred kúpou nehnuteľností (august 2001). V Rakúsku bola mena euro zavedená pre účtovné účely ako neviditeľná mena od 1. januára 1999, pre hotovostné platby až od 1. januára 2002, hotovostné euro sa distribuovalo bankám a maloobchodníkom až od septembra 2001. Nebolo preto reálne možné, aby na kúpou nehnuteľností realizovaných v auguste 2001 boli použité žalobcove hotovostné eurá. Keďže žalobca nedoložil súdu ďalšie dôkazy na preukázanie tvrdeného odovzdania peňazí, súd prvej inštancie uzavrel, že ani v tejto časti nemohlo prísť k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovanej.

9. K tvrdeniu, že matka žalobcu mu odovzdala sumu 20 000 Sk, ktorú utŕžila z predaja bytu zdedeného po matke, súd prvej inštancie konštatoval, že táto skutočnosť sama osebe nepreukazuje, že by túto sumu následne žalobca odovzdal žalovanej za účelom jej použitia ako kúpnej ceny nehnuteľností. K doloženým potvrdeniam o dvoch výmenách peňazí ATS na SK z 3. septembra 2001, súd prvej inštancie uviedol, že k uvedeným transakciám došlo až po úhrade kúpnej ceny predávajúcim, a z tohto dôkazu nevyplývalo odovzdanie tejto sumy žalovanej a použitie tejto sumy na účely kúpy.

10. Žalobca ďalej od žalovanej žiadal zaplatenie 39 833 € z titulu bezdôvodného obohatenia, keďže nehnuteľnosti vo vlastníctve žalovanej zhodnotil, a to tým, že z vlastných prostriedkov zakupoval stavebný materiál a platil stavebné práce na nehnuteľnosti a na nehnuteľnosti vykonával aj sám fyzické práce. Súd prvej inštancie konštatoval, že dôkazné bremeno zaťažovalo žalobcu, ktorý bol povinný preukázať, akými konkrétnymi investíciami z jeho vlastného majetku došlo k zhodnoteniu nehnuteľností a v akom rozsahu.

11. Za účelom preukázania nákupu komponentov a stavebného materiálu zabudovaného do nehnuteľnosti zo žalobcových výlučných finančných prostriedkov, súd vypočul viacero navrhnutých svedkov a dospel k záveru, že svedkovia sa nevedeli vyjadriť, ako boli financované materiály, respektíve komponenty do stavby zabudované pri rekonštrukcii, ani neuvádzali, aké stavebné materiály boli využívané. Z fyzického nákupu stavebného materiálu nebolo možné vyvodiť záver o použití výlučných finančných prostriedkov žalobcu na jeho nákup. Zároveň žalovaná v konaní preukázala nákupy materiálu príjmovými pokladničnými dokladmi vystavenými na jej meno v sume 1 030 480 Sk, čím dôvodne spochybnila vynaloženie výlučných prostriedkov žalobcu na kúpu tvrdeného stavebného materiálu. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že zo strany žalobcu niektoré položky neboli ani definované čo do množstva, ktoré malo byť ním zakúpené za jeho výlučné finančné prostriedky, preto nebolo možné ustáliť, o čo konkrétne sa mala nehnuteľnosť zhodnotiť. Navrhnuté znalecké dokazovanie v tejto veci tak bolo podľa okresného súdu nadbytočné, pretože znalecké dokazovanie má stanoviť len výšku nároku, ale bez preukázania základu je výšku nehospodárne zisťovať.

12. K bezdôvodnému obohateniu na strane žalovanej, ktoré malo vzniknúť tým, že na nehnuteľnosti vykonávali stavebné práce osoby, ktoré zo svojich peňažných prostriedkov žalobca platil, okresný súd poukázal na tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého žalobcom menované práce boli realizované zhotoviteľom F.. Predložila súdu zmluvu o dielo, ktorej predmetom bola rekonštrukcia celého domu podľa projektu, a ktorej dodávateľom bol p. F. za dojednanú cenu diela, čím žalovaná účinne poprela tvrdenia žalobcu. Žalobca ďalej súdu nepreukázal, že výplata pomocníkom bola realizovaná z jeho výlučných prostriedkov. Okresný súd konštatoval, že tvrdenia žalobcu boli neurčité a na základe žalobcom produkovaných tvrdení a dôkazov okresný súd nemohol vymedziť, za aký konkrétny rozsah pomocných prác, v akom objeme, kedy, komu, koľkokrát a koľko bolo uhradené a aké, v konkrétnom rozsahu vykonané a následne aj vyplatené práce sa mali premietnuť pozitívne v majetkovej sfére žalovanej a súčasne negatívne vo sfére žalobcu.

13. K bezdôvodnému obohateniu žalovanej, ktoré malo spočívať v zhodnotení nehnuteľnosti žalovanej bezodplatnými fyzickými výkonmi a prácami žalobcu na stavbe, okresný súd uviedol, že žalovaná v konaní nepopierala, že žalobca pri rekonštrukcii fyzicky pracoval a pomáhal. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie skonštatoval, že na prácach, ktoré súdu žalobca popísal, participovali viaceré subjekty súčasne, a preto nebolo možné vyselektovať to bezdôvodné obohatenie, ktoré vzniklo len osobnými výkonmi žalobcu a nikoho iného. Tú časť, ktorá by pripadala len na fyzickú prácu žalobcu zistiť ani nebolo možné, pretože z dokazovania nebolo presne jasné, akú konkrétnu činnosť, alebo akú konkrétnu časť činnosti pri uvedených rekonštrukčných prácach odvieďol sám žalobca. Nebolo nikde zadokumentované, aké konkrétne práce (resp. ich časť) robil žalobca, tieto on sám opisoval všeobecne len ako spoločnú prácu jeho, jeho rodiny a kamarátov, a dokonca ani svedkovia nevymedzili, čo konkrétne sám žalobca robil. Okresný súd poukázal na výpovede žalobcu, ktorý na rôznych miestach v rámci povinnosti tvrdenia uvádzal rôzne verzie toho, v čom spočívali jeho výkony, ktorých rozsah sa tak nedal ustáliť, pretože nebolo zrejmé, akým konkrétnym výkonom a v akom rozsahu malo dôjsť k

bezdôvodnému obohateniu.

Rozhodnutie odvolacieho súdu

14. O odvolaní žalobcu proti v poradí druhom rozsudku okresného súdu z 15. februára 2022 (l. č. 674 a nasl.) rozhodol Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) rozsudkom sp. zn. 6Co/44/2022 z 24. januára 2023 (ďalej len „rozsudok odvolacieho súdu“ alebo „rozsudok krajského súdu“), ktorým prvým výrokom potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti v prvom výroku, ktorým bol návrh žalobcu na prerušenie konania zamietnutý; v treťom výroku, ktorým bola žaloba vo zvyšku zamietnutá a vo štvrtom výroku o trovách konania a druhým výrokom priznal žalovanej proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania rozsahu 100 %.

15. V odôvodnení krajský súd konštatoval, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie skutkového stavu veci, dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a na vec aplikoval správne právne predpisy, ktoré i adekvátne vyložil. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie.

16. Odvolací súd sa nestotožnil s námietkou žalobcu, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy a uviedol, že súd prvej inštancie nepochybil v procese dokazovania ani v procese hodnotenia dôkazov. K nároku žalobcu na zaplatenie 18 562,87 € titulom vyplatenia časti kúpnej ceny za nehnuteľnosti žalovanej, žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že žalovanej odovzdal peniaze v takej sume, ako v spore tvrdí. Odvolací súd poukázal na dôsledne a presvedčivo vyhodnotené výpovede svedkov navrhnutých žalobcom. K nároku žalobcu na zaplatenie sumy 39 833 € titulom investícií do nehnuteľností žalovanej, odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie hodnotil každý vykonaný dôkaz jednotlivo aj všetky vo vzájomnej súvislosti v súlade s procesnými pravidlami dokazovania a dospel k správne záveru, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že by materiály, komponenty a práce vynaložené na stavbu platil zo svojich vlastných prostriedkov.

17. K namietanému neuneseniu dôkazného bremena zo strany žalovanej krajský súd zaujal názor, že skutočnosť, že žalobca nebol spôsobilý svoje skutkové tvrdenia, z ktorých odvodzuje svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, riadne preukázať neznamená automaticky presun dôkazného bremena na žalovanú, ktorá by sa mala „vyvíňovať“ z toho, že sa na úkor žalobcu bezdôvodne neobohatila, ako sa mylne domnieva žalobca. Pokiaľ žalobca v konaní nepreukázal pravdivosť ale ani nepravdivosť skutočností svedčiacich o existencii jeho hmotnoprávneho nároku, súd nemohol rozhodnúť na základe ľubovôle, ale len cestou aplikácie princípov dôkazného bremena, t. j. žalobu správne zamietol pre neunesenie dôkazného bremena žalobcom.

18. K tvrdeniu žalobcu, že súd prvej inštancie bezdôvodne odoprel vykonať dôkaz, znalecké dokazovanie, ktorým by sa ustálilo zhodnotenie nehnuteľností vo vlastníctve žalovanej v dôsledku investícií zo strany žalobcu, odvolací súd konštatoval, že v sporovom civilnom konaní súd nemusí vykonať všetky dôkazy, ktoré navrhne strana sporu a poukázal na bod 66. rozsudku súdu prvej inštancie, v ktorom súd zdôvodnil, prečo nepristúpil k realizácii znaleckého dokazovania navrhnutého žalobcom.

19. Za nedôvodnú považoval argumentáciu žalobcu, že súd prvej inštancie neprihliadol a nevysporiadal sa s podaním žalobcu zo 14. februára 2022, v ktorom predložil DVD reportáž. K danej veci odvolací súd uviedol, že na pojednávaní súdu prvej inštancie 20. januára 2022 žalobca prostredníctvom zástupcu na otázku súdu uviedol, že trvá už len na znaleckom dokazovaní ohľadne zhodnotenia nehnuteľností žalovanej žalobcom, že zvyšné dokazovanie bolo vykonané v dostatočnom rozsahu. Následne súd prvej inštancie vyhlásil dokazovanie za skončené a pojednávanie odročil na 15. februára 2022 za účelom vyhlásenia rozsudku. Až následne, 14. februára 2022, teda deň pred vyhlásením rozsudku, predložil žalobca súdu prvej inštancie DVD s reportážou Trenčianskej televízie, s tým, že po tom, čo sa oboznámil s nahrávkou reportáže zo súdneho spisu 16C/293/2015 zistil, že reportáž nie je kompletná,

existuje ešte jedna reportáž Trenčianskej televízie, ktorú týmto podaním predložil. Odvolací súd na základe zisteného postupu súdu prvej inštancie ako aj žalobcu v konaní dospel k záveru, že procesný postup súdu prvej inštancie bol zákonný, keďže žalobca predložil súdu prvej inštancie dôkaz deň pred vyhlásením rozsudku súdom prvej inštancie, a to potom, ako súd prvej inštancie vyhlásil dokazovanie za skončené. Neuvedol pritom žiadne okolnosti, ktoré mu bránili predložiť súdu prvej inštancie tento dôkaz skôr.

Dovolanie

20. Proti predmetnému rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“), ktorého prípustnosť aj dôvodnosť vyvodzoval z § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) CSP navrhujúc napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

21. K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP uviedol, že v konaní podrobne opísal rekonštrukčné práce a ich financovanie. Žalovaná v konaní poprela niektoré práce a investície žalobcu, avšak absentuje bremeno tvrdenia a bremeno dôkazu o tom, kto iný tieto konkrétne práce a investície vykonal. Podľa dovolateľa žalovaná v konaní účinne nepoprela skutkové tvrdenia žalobcu, preto sa takéto skutkové tvrdenia mali považovať za nesporné. Zo strany žalovanej nebolo dostatočné spochybňovanie skutkových tvrdení žalobcu, ale mala predostrieť vlastné relevantné skutkové tvrdenia týkajúce sa konkrétneho prejednávaneho procesného nároku a tieto podložiť relevantnými dôkazmi.

22. Dovolateľ nesúhlasil s argumentáciu odvolacieho súdu v bode 23.5. napadnutého rozsudku, podľa ktorého „pri posudzovaní dôkazného bremena na strane tej-ktorej strany sporu treba rešpektovať tzv. negatívnu dôkaznú teóriu, t. j. pravidlo, že neexistencia niečoho majúca trvajúci charakter sa spravidla nepreukazuje.“ Dovolateľ namietal procesnú pasivitu žalovanej, ktorá popierala skutkové tvrdenia dovolateľa, no tieto tvrdenia nepodporila žiadnymi vlastnými relevantným tvrdeniami a dôkazmi.

23. Podľa dovolateľa pokiaľ od nikoho nemožno spravodlivo žiadať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti, potom ani od dovolateľa nemožno žiadať, aby preukazoval, že žalovaná neprispievala finančnými čiastkami. Žalovaná bola v konaní povinná preukázať, že ranč financovala sama a nároky dovolateľa nie sú opodstatnené, pretože dovolateľ svoje nároky aktívne v konaní prostredníctvom rôznych dôkazných prostriedkov skutočne preukazoval. Ak by sme prepočítali majetkové príjmy a pomery žalovanej na základe len jej tvrdení je zrejmé, že žalovaná sama dokonca ani po zohľadnení finančnej pomoci rodičov objektívne nedokázala financovať kúpu a bezprostredne na to „prerábku“ nehnuteľnosti. Z dokazovania vyplynulo, že po kúpe nehnuteľnosti v auguste 2001 a zaplatení kúpnej ceny, žalovaná už nedisponovala žiadnou zvyšnou hotovosťou. Uvedené plne korešponduje s jej vyjadrením, že všetky práce, ktoré sa robili v roku 2002 - 2003 vyplácal žalobca, a nie ona a tiež plne korešponduje s vyjadrením jej matky, že v čase kúpy nehnuteľnosti predávajúci najprv pýtali 1,5 milióna Sk, toľko ale nemali.

24. Žalobca v podanej žalobe a v rámci svojich vyjadrení podrobne popísal priebeh investícií do majetku žalovanej. Žalovaná naproti tomu neprodukovala žiadne svoje vlastné skutkové tvrdenia o tom, kto iný ak žalobca potom tieto rekonštrukčné práce vykonával. Žalovaná vo svojich výpovediach pripustila, že žalobca spolu so svojimi kamarátmi, ktorým platil, pracoval na predmetných nehnuteľnostiach a tieto spolu s nimi zveľaďoval. Podľa názoru dovolateľa bolo dôkazné bremeno na žalovanej, aby v konaní preukázala, že žalobcovi poskytla finančné prostriedky na úhradu stavených prác a materiálov.

25. Podľa dovolateľa v konaní súdy nesprávnym spôsobom rozložili bremeno tvrdenia a bremeno dôkazu, ako aj nesprávnym spôsobom neprihliadli na nedostatočné a nekvalifikované popretie skutkových tvrdení žalovanou, a to v rozpore s rozhodovacou praxou odvolacieho súdu - uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Obo/52/2010 z 24. júna 2010.

26. K dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP dovolateľ poukázal na stranu 49 rozsudku

odvolacieho súdu, v ktorom odvolací súd vyjadril svoj názor k inému súdnemu konaniu, ktoré je/bolo vedené na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 14C/30/2007. Zhodnotenie odvolacieho súdu bolo pre žalobcu nezrozumiteľné, pretože v konaní vedenom pred Okresným súdom Trenčín sp. zn. 14C/30/2007 tam vedený žalobca pán U. Č.Y. presne obdobným spôsobom dokazoval investície do cudzej nehnuteľnosti. Odvolací súd sa pri závere, že „poukazovanie zo strany žalobcu na uznesenie Okresného súdu Trenčín sp. zn. 14C/30/2007 z 30. januára 2014, ktoré malo byť vydané v obdobnej veci, je nenáležité“, sa vôbec nezaoberal dôkazmi, ktoré žalobcovia predkladali v týchto konaniach, keďže by inak musel dospieť k jednoznačnému záveru, že tak pán Č. ako aj pán X., obdobne rovnakým spôsobom podrobne popísali priebeh svojich investícií do cudzej nehnuteľnosti. Dokladmi, na ktoré naráža odvolací súd a ktoré mali zavádzať odlišnosť oboch prípadov nie sú ničím iným ako podrobným opisom investícií pána Č., ktoré v konaní pred súdom podrobne opísal aj pán X.. Dovolateľ preto uvedený záver súdu považoval za nepreskúmateľný a tendenčný.

27. Dovolateľ ďalej súdu prvej inštancie vytýkal, že neprihliadol a v odôvodnení rozsudku neodôvodnil, prečo neprihliadol na dôkaz - reportáž Trenčianskej televízie o živote a chode spoločného ranča strán sporu, ktorú žalobca do konania predložil podaním zo 14. februára 2022. Túto procesnú chybu čiastočne zhojil odvolací súd. Dovolateľ je však presvedčený, že vzhľadom na obsah nahrávky je predmetný dôkaz nesmierne významný, keďže v ňom žalovaná vyjadrila, že ranč dovolateľ vybuďoval prakticky sám, pričom uvedené predstavuje významný míľnik potvrdzujúci skutkové tvrdenia dovolateľa. Súd nižších inštancií sa obsahom predmetnej nahrávky žiadnym spôsobom nezaoberali. Dovolateľ poukázal na to, že pokiaľ určitý dôkaz konajúci súd nevykoná, je jeho zákonnou povinnosťou toto rozhodnutie náležite odôvodniť, čo v prejednávanej veci nebolo splnené.

28. V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP dovolateľ poukázal na nevysporiadanie sa zo strany odvolacieho súdu s námietkou o neexistencii znaleckého posudku, na ktorý súd prvej inštancie odkazoval v bode 29. rozsudku. Pri tejto námietke bolo z pohľadu žalobcu potrebné, aby sa odvolací súd riadne zaoberal a vysporiadal s touto jeho námietkou, prečo odvolací súd akceptoval zaradenie znaleckého posudku č. 125/2013 vypracovaného G.. G. G. dňa 21. mája 2013 medzi listinné dôkazy, keď takýto znalecký posudok neexistuje (nie je zviazaný, chýba znalecká pečiatka, nejedná sa o originál a pod.).

29. K dovolaniu žalobcu sa vyjadrila žalovaná, ktorá žiadala, aby dovolací súd dovolanie zamietol a zaviazal žalobcu na náhradu trov konania. K obsahu dovolania uviedla, že žalobca opätovne uviedol skutkové a právne okolnosti, ktoré prezentoval ako pred súdom prvostupňovým, tak aj pred súdom odvolacím. S jeho argumentáciou sa súd prvej inštancie jasne a precízne vypořiadal v odôvodnení rozhodnutia, pričom odvolací súd sa venoval teórií dôkazných bremien a prenosu dôkazu na stranu žalovanú. Rovnako sa odvolací súd vyjadril k rozsudku Okresného súdu Trenčín sp. zn. 14C/30/2014 zo 7. septembra 2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co/981/2015 zo 4. mája 2016, na ktorý žalobca poukazuje v dovolaní. Súd oboch inštancií sa vysporiadali aj s nevykonaním dôkazu znaleckým dokazovaním. K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP žalovaná uviedla, že v dovolaní absentuje vyhodnotenie, v čom je nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom ako aj absentuje poukázanie na rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré predstavujú ustálenú rozhodovaciu prax v obdobných veciach.

Posúdenie veci dovolacím súdom

30. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „Najvyšší súd SR“ alebo „dovolací súd“ alebo „NS SR“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo vydané napadnuté rozhodnutie (§ 424 CSP), za splnenia tiež podmienok zastúpenia takejto strany a spísania jej dovolania v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobcu odmietne.

31. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu z akýchkoľvek dôvodov a hľadísk.

32. Dovolací súd považuje za prospešné opakovane pripomínať, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie, nie je súdom skutkovým.

33. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania (viď napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 80/09, II. ÚS 79/08, IV. ÚS 476/2012). Dovolací súd preto pristupuje k podanému dovolaniu tak, že najskôr skúma, či je procesne prípustné; k posúdeniu opodstatnenosti dovolania (t. j. posúdeniu, či je v ňom opodstatnene uplatnený dovolací dôvod) sa dovolací súd dostáva len v prípade prijatia záveru, že dovolanie je prípustné. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 CSP alebo § 421 CSP. Dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania treba dôsledne odlišovať od dôvodov, ktoré zakladajú opodstatnenosť dovolania. Opodstatnené (dôvodné) je také prípustné dovolanie, v ktorom je oprávnené uplatnený dovolací dôvod. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). V prípade dovolania prípustného podľa § 420 CSP je dovolacím dôvodom procesná vada zmätočnosti uvedená v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP), v prípade dovolania, ktoré je prípustné podľa § 421 ods. 1 CSP, je dovolacím dôvodom nesprávne právne posúdenie veci (§ 432 ods. 1 CSP).

34. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

35. V danom prípade z dovolania žalobcu vyplýva, že napáda rozsudok odvolacieho súdu v celom jeho rozsahu na základe § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP

36. V zmysle § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné (proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí), ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

37. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo. Dovolací súd preto skúmal, či v konaní došlo k dovolateľom namietanej vade zmätočnosti.

38. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany. Ide napríklad o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany

sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom odvolacom návrhu spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

39. Dovolateľ v súvislosti s vadou v zmysle § 420 písm. f) CSP odvolaciemu súdu vytýkal najmä nesprávnu aplikáciu uznesenia Okresného súdu Trenčín sp. zn. 14C/30/2007 v tomto spore, ďalej vytýkal nevykonanie dôkazu - reportáže Trenčianskej televízie a nevysporiadanie sa s námietskou o neexistencii znaleckého posudku.

40. K dovolacej námietke týkajúcej sa uznesenia Okresného súdu Trenčín sp. zn. 14C/30/2007, dovolací súd uvádza, že táto nie je dôvodná. V odvolaní žalobca poukázal na hore uvedené konanie vedené pred Okresným súdom Trenčín, v ktorom bolo podľa jeho názoru v skutkovo obdobnej veci nariadené znalecké dokazovanie. Odvolací súd s názorom žalobcu nesúhlasil, keďže vzhľadom na rozdielnosť v tomto a v uvedenom spore v hodnovernosti preukázania investícií investovaných/použitých do nehnuteľnosti. V prejednávanej veci súdy dospeli k záveru, že žalobca hodnoverným spôsobom nepreukázal použitie finančných prostriedkov a tiež realizáciu fyzických výkonov/prác do/na nehnuteľnosti žalovanej; na rozdiel od uvedených záverov, ale v spore vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 14C/30/2007 bol rozsah investícií žalobcu do nehnuteľnosti žalovaných preukázaný. Preto podľa dovolacieho súdu sa krajský súd stručným, ale jasným a výstižným spôsobom vysporiadal s argumentáciou žalobcu, prečo nejde o skutkovo obdobnú vec. Dovolací súd tiež poznamenáva, že zo strany odvolacieho súdu išlo o vysporiadanie sa aj s parciálnou argumentáciou žalobcu v rámci odvolacej námietky týkajúcej sa nevykonania znaleckého dokazovania. V tejto otázke sa odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že vykonanie znaleckého dokazovania nebolo realizovateľné, keďže žalobca v konaní nešpecifikoval položky čo do množstva, ktoré vložil do nehnuteľnosti žalovanej. V kontexte uvedeného dovolací súd konštatuje, že na námietky žalobcu odvolací súd podal vyčerpávajúcu odpoveď, v ktorej jasným a zrozumiteľným spôsobom vysvetlil svoje úvahy a právne názory, ktoré mali rozhodujúci význam pre rozhodnutie sporu. Z uvedeného je teda zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie chápať ako jeden vecný celok) všetky náležitosti v zmysle § 393 ods. 1 - 3 CSP. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že dovolateľ sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jeho predstáv.

41. K dovolacej námietke o nevykonaní dôkazu - reportáže Trenčianskej televízie, dovolací súd uvádza, že preskúmal obsah súdneho spisu, dovolaním napadnuté rozhodnutia nižších súdov a dospel k záveru, že aj táto dovolacia námietka je nedôvodná.

42. Na pojednávaní konanom na súde prvej inštancie 20. januára 2022 (l. č. 668 listinného súdneho spisu) sa žalobca na základe výzvy súdu vyjadril, že trvá len na vykonaní znaleckého dokazovania, zvyšné dokazovanie bolo v dostatočnom rozsahu vykonané. Svedkovia, ktorých žiadal predvolať, boli vypočutí a žiadne nové dôkazy nemá. Následne súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 20. januára 2022 uznesením vyhlásil dokazovanie za skončené (l. č. 669 listinného súdneho spisu) a odročil pojednávanie na 15. februára 2022. Podaním zo 14. februára 2022 s označením „Predloženie druhej časti reportáže na DVD nosiči“ doložil žalobca (l. č. 670 - 671 listinného súdneho spisu) do konania ďalšiu reportáž Trenčianskej televízie z roku 2008 o živote a chode spoločného ranča strán sporu, ktorá mala preukazovať, že žalobca ranč vybudoval prakticky sám a tiež, že počas štúdia žalovanej pracoval v zahraničí.

43. Podľa § 182 CSP ak súd pojednávanie neodročí, pred jeho skončením vyzve strany, aby zhrnuli svoje návrhy a vyjadrili sa k dokazovaniu a k právnej stránke veci. Ak po vyjadrení strán súd nepovažuje za potrebné vykonať ďalšie dôkazy, uznesením vyhlási dokazovanie za skončené.

44. Podľa § 154 CSP prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť

najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí.

45. Dovolací súd preskúmal procesný postup súdu prvej inštancie v súvislosti s nevykonaním dôkazu - oboznámenie sa s obsahom zvukovo-obrazového DVD nosiča, ktorý žalobca predložil okresnému súdu dňa 15. februára 2022 a konštatuje, že okresný súd postupoval v súlade so zákonom. Súd prvej inštancie nebol povinný predmetný dôkaz vykonať a ani na neho prihliadnuť poukazujúc na § 154 CSP, a teda ani v rozsudku sa s ním vysporiadať, keďže žalobca predložil tento dôkaz po ukončení dokazovania deň pred pojednávaním, na ktorom bol len vyhlásený rozsudok. Za takejto situácie dovolací súd môže len konštatovať, že konaním súdu prvej inštancie nedošlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý súdny proces a nejde ani o opomenutý dôkaz, pretože žalobca ho predložil súdu prvej inštancie až potom, ako bolo dokazovanie skončené.

46. K dovolacej námietke o neexistencii znaleckého posudku č. 125/2013, na ktorý prihliadol súd prvej inštancie a s ktorou sa odvolací súd podľa dovolateľa nevysporiadal, sa dovolací súd po jej posúdení a vyhodnotení vyjadruje tak, že námietka nie je dôvodná. Už v odvolaní žalobca nesúhlasil s konštatovaním súdu prvej inštancie v bode 29. rozsudku ohľadne znaleckého posudku č. 125/2013 vypracovaného znalcom G.. G. G. z 21. mája 2013. Odvolací súd sa v rozsudku explicitne k tejto námietke nevyjadril, len všeobecne konštatoval, že sa v plnom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie.

47. Z obsahu spisu dovolací súd zistil, že predmetný znalecký posudok (l. č. 425 - 445) bol do konania doložený žalovanou vo fotokópii bez úradnej pečiatky zhotoviteľa posudku. Žalovaná v podaní zo 14. novembra 2019, ku ktorému bol znalecký posudok priložený uviedla, že posudok doložila do spisu a doručila žalobcovi na základe žiadosti žalobcu, pričom sama žalovaná v podaní upozornila, že predložený posudok nespĺňa základné náležitosti, avšak do spisu ho zakladá z dôvodu žiadosti žalobcu. Z bodu 29. rozsudku okresného súdu vyplýva, že súd prvej inštancie tam vymenoval vykonané dôkazy v konaní a uviedol, aké skutočnosti z týchto dôkazov vyplynuli. Ide teda o konštatáciu, nie hodnotiacu časť rozsudku. Dovolací súd konštatuje, že v bode 79. rozsudku, v ktorom okresný súd vyhodnotil prečo závery znaleckého posudku nebolo možné využiť v predmetnom konaní, a teda prečo na tento posudok neprihliadol. V kontexte uvedeného sa všeobecné konštatovanie odvolacieho súdu o stotožnení sa so závermi súdu prvej inštancie javí ako dostatočné a to aj s poukazom na konanie žalobcu, ktorý touto námietkou napádal relevantnosť ním navrhnutého dôkazu.

48. Dovolací súd poukazuje tiež na to, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP

49. Podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

50. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP má osobitný význam vzájomný

vzťah medzi „právnou otázkou“ a „rozhodovacou praxou dovolacieho súdu“. Pre právnú otázku v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“ (R 83/2018).

51. Ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu je vytváraná najvyššími súdnymi autoritami a vyjadrujú ju predovšetkým rozhodnutia a stanoviská Najvyššieho súdu SR, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Rozhodovanie v súlade s ustálenou súdnou praxou je naplnením spravodlivého procesu, princíp rovnosti, právnej istoty a legitímneho očakávania strán (čl. 2 ods. 1 a 2 a čl. 3 Základných princípov CSP). Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané nepublikované rozhodnutia Najvyššieho súdu SR názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali (3Cdo/158/2017, 4Cdo/95/2017, 5Cdo/87/2017, 6Cdo/21/2017 a 6Cdo/129/2017).

52. Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I., II. a IV. vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986 (R 71/2018).

53. Aby na základe dovolania podaného podľa tohto ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP (porovnaj sp. zn. 2Cdo/203/2016, 3Cdo/216/2017, 4Cdo/64/2018, 6Cdo/113/2017, 7Cdo/95/2017, 8Cdo/95/2017). K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže odvolací súd pristúpiť, len ak sú splnené uvedené predpoklady (po prijatí záveru o prípustnosti dovolania). Aj právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP, podobne ako predchádzajúca právna úprava, dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

54. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine či iného predpisu hmotného práva), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Predmetná otázka musí byť zároveň procesnou stranou nastolená v dovolaní. Právne otázky dovolateľa v dovolaní nenastolené a nepomenované nemajú z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia relevanciu.

55. V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP dovolateľ poukázal na nesprávne právne závery súdov v otázke rozloženia dôkazného bremena, pričom tvrdil, že v konaní žalovaná účinne nepoprela tvrdenia žalobcu.

56. Dovolací súd konštatuje, že dovolateľ nekonkretizoval právnú otázku, riešením ktorej sa odvolací súd odklonil od zaužívanej praxe dovolacieho súdu. Z dovolania vyplýva, že dovolateľ nesúhlasil s názorom súdov nižších inštancií, že v konaní hodnoverným spôsobom nepreukázal vloženie vlastných finančných prostriedkov a realizáciu fyzických prác v prospech nehnuteľnosti žalovanej. Dovolací súd konštatuje, že dovolanie vykazuje nedostatky v tom smere, že z dovolania nie je jasná jednoznačná

právna otázka, ktorú by mal dovolací súd zodpovedať. Pritom v zmysle bodu 16. uznesenia Veľkého senátu Občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1VCdo/2/2017 platí, že pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP).

57. Pokiaľ by dovolací súd absenciu konkrétne vymedzenej právnej otázky nezohľadnil, a napriek tomu by pristúpil aj k posúdeniu dôvodnosti podaného dovolania, uskutočnil by procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa cieľu sledovanému § 421 ods. 1 CSP (porovnaj 1Cdo/23/2017, 2Cdo/117/2017, 3Cdo/6/2017, 4Cdo/95/2017, 7Cdo/140/2017, 8Cdo/78/2017). Ak by bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu [a na tom základe ho (dokonca) prípadne zrušil], porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (II. ÚS 172/03).

58. Z vyššie uvedených dôvodov dospel Najvyšší súd SR k záveru, že (ani) na podklade dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP nemožno uskutočniť meritórny dovolací prieskum a dovolanie s poukazom na § 447 písm. f) CSP odmietol.

59. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania Najvyšší súd SR neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

60. Uznesenie prijal senát Najvyššieho súdu SR pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.